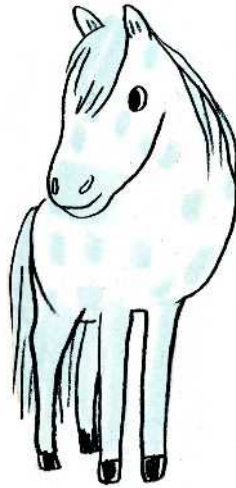

Reetta Niemelä
Emmi Jormalainen

Uljas

ja kulkurikissa

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Outo eläin

IIRIS JA Riina pyöräilivät kohti Tikkumäkeä. Oli perjantai ja ponikerhopäivä. Katuvalot saivat asfaltin kiiltelemään.

Talvesta ei ollut vielä tietoakaan, vaikka oli jo marraskuu. Iris odotti hartaasti lunta tai edes huurretta. Silloin olisi valoisampaa. Toisaalta oli mukavaa, kun tiet eivät olleet liukkaita ja saattoi yhä pyöräillä ponikerhoon.

- Tuolla oli joku musta eläin! Iris huusi Riinalle ja pysähtyi äkisti.
- Missä? Riina kysyi, jarrutti ja teki äkkikään-
nöksen Iiriksen luo. Hän tihrusti tienlaitaa.
- En näe mitään.

– Se otus oli tuolla ojassa ja juoksi sitten aidan ali laitumelle. En minäkään näe sitä enää.

– Olikohan se kettu? Riina mietti.

– Se oli ihan musta, Iiris sanoi. – Eihän ketut ole mustia.

Äkkiä Iiriksestä tuntui hiukan jännältä. Metsänreuna katulamppujen ulottumattomissa oli kuin musta muuri, eikä heppojakaan näkynyt missään. Kaiken lisäksi koulussa oli tänään vietetty halloweenia. Iiriksen mielessä olivat vielä kirkkaina kaikki noidat ja vampyyrit ja aaveet, joita he olivat tunneilla piirtäneet ja

askarrelleet. Sitten hän äkkiä nielaisi. Hän oli piirtänyt todella hurjan noidan, jolla oli luudallaan pikimusta kissa. Kaikki luokkakaverit olivat todenneet, että piirustus oli hieno mutta aika pelottava.

– Se oli ehkä kissa, Iiris sanoi varovasti.

– Ehkä, Riina sanoi ykskantaan. – Katso!

Heidän seisoessaan siinä taivas Tikkumäen tallin yläpuolella alkoi leiskua vihrein liekein kuin siellä olisi liehunut valtavia lippuja.

– Aika hienoja revontulia, vai mitä! Riina kehaisi.

Iiris nyökkäsi.

Riina hieroi otsaansa. Hänen päätään kuulemma särki kummallisesti. Hän ei jaksanut edes pelleillä.

– Odottakaa! kuului heidän takaansa.

Muut ponikerholaiset, Anja, Gerdan ja Riinan veli Riku, olivat juuri saaneet heidät kiinni. He olivat tulleet bussilla Tikkumäen pysäkille.